

OP HET WAD

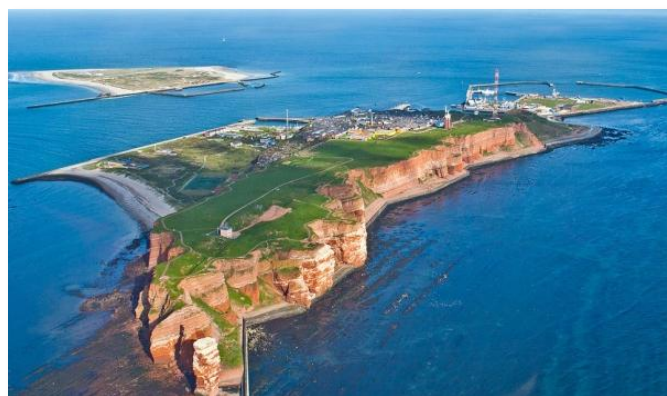
Vliegen over de Waddenzee en Noordzee

Tim heeft geluk, hij is benoemd tot reservepiloot en zit naast piloot Durk. Hij maakt foto's van het wad, het is laag water en hij kan prachtig de geulen herkennen. De veerboot, de rondvaartboten en de vissersschepen lijken speelgoedboten vanuit de lucht. Piloot Durk vliegt over Schiermonnikoog, Rottumeroog en Rottumerplaat en een groot windmolenpark. Dan ontdekt Tim een enorme rivier, waarop heel veel schepen naar binnen varen. "Dat is de Eems," ontdekt hij op opa's zeekaart. Meteen daarna roept hij: "Dan moet dat het eiland Borkum zijn." Piloot Durk vliegt nog even door langs het eiland Juist, maar buigt dan af, de Noordzee op naar Helgoland.

Landen tussen de zeehonden?

Vliegen gaat snel, een uurtje nadat ze vertrokken zijn zet Piloot Durk de landing in op het kleine eiland Düne naast Helgoland. Al vanuit het vliegtuig ziet de tweeling de grote hoeveelheid zeehonden, die lui op het strand liggen te zonnen. Het lijkt alsof ze midden tussen de zeehonden zullen landen, maar Düne heeft er vlak bij een vliegveld en daar laten ze hun vliegtuig achter. Eerst kan Durk het vliegtuig tanken, ze hebben later nog een flinke reis voor de boeg. Om bij het pontje te komen, wat hen naar Helgoland zal brengen, lopen ze langs het strand vol met grijze robben. De dieren zijn totaal niet bang, even verderop zwemmen de toeristen in zee.

De vogelkolonie op rode rotsen.

Op Helgoland staat een treintje klaar, wat hen naar boven op het eiland zal brengen. Het treintje stopt in een gebied met rode rotsen. Opa en Durk waren hier eerder, maar verklappen niets. Tim en Tamara kijken stomverbaasd naar de vanuit zee aankomende jan- van-genten, prachtige grote wit met gele vogels, die vis uit zee brengen naar hun jongen. Ook hier is geen enkele vogel bang voor hen. Tim en Tamara kunnen heel dicht bij de donsachtige jongen komen, die op een heel kleine richel op de rots met duizenden wachten tot ze groot genoeg zijn om zelf te kunnen vliegen. Opa's ogen glinsteren. Hij kijkt uit over de zee vanaf de hoge rotsen. "Dit was vroeger een eiland van smokkelaars, jongens! Ook Amelanders brachten hier smokkelwaar heen. Maar hier had je ook de beste loodsen ter wereld. Ze brachten schepen het wad op tot in de rivieren de Wezer en de Elbe."

Vanuit Düne naar Wangerooge.

Ze slapen op de camping van het eiland Düne vlak bij hun vliegtuig. In alle vroegte stijgen ze weer op. Nu mag Tamara reservepiloot zijn en foto's en films maken. Ook nu zien ze vele schepen als speelgoedbootjes onder hen voorbij varen, richting de Elbe denkt Tim. Piloot Durk vliegt met hen boven de eilanden Norderney, Baltrum en Langeoog. "Het liefst zou ik op Spiekeroog landen, dat lijkt veel op Ameland, maar daar is geen vliegveld. Daarom landen we bij die dikke toren daar, dat is de toren van Wangerooge." En daar op het vliegveld kunnen ze eindelijk weer eens de patat eten die opa hen beloofd heeft!

Van Wangerooge naar Sylt en dan het wad op.

Ze stijgen weer op en vliegen via de Duitse Bocht naar het Noorden. Behalve het kleine eilandje Neuwerk, waar de oudste vuurtoren van de Waddenzee staat, zien ze nu de grote rivieren de Jade, de Wezer, de Elbe en de Eider beneden zich. Dan krijgen ze weer eilanden te zien: Pellworm, Amrum en Föhr. Bij het volgende grote eiland zet Durk de landing weer in. Ze landen op Sylt, maar Durk vliegt door naar Esbjerg. Daar zal hij op hen wachten.

Tim en Tamara doen een ontdekking op Römö in Denemarken.

Vanaf Sylt nemen ze de veerboot naar Römö. Daar bezoeken ze de Commandörgården, een museum over walvisvaarders. En opa Sippelaar vindt wat hij zoekt: de kaart, die de Amelander commandeur Hidde Dirks Kat maakte in 1777. Daarop vermeldde hij de plaatsen van de vergane schepen tijdens het rampjaar van 1777. Maar de kinderen doen zelf ook een ontdekking. Ze vinden er het verhaal over de toen 12 jarige Anders Mikkelsen List, die als scheepsjongen voer onder commandeur Engelbert Jenssen. Hun schip verging vlakbij Groenland op 19 augustus 1777 en hij werd samen met zijn commandeur opgenomen op het schip 'Jufvrouw Clara' van commandeur Kat. "Zo zie je maar," glundert opa, "hoe goed de eilanders elkaar kenden." Maar op 30 september verging ook het schip van commandeur Kat en moesten ze over het ijs Groenland zien te bereiken. Anders List kwam na veel avonturen terug bij zijn moeder op Römö. Later werd hij zelf commandeur.

Slapen op een eiland met maar 35 bewoners.

Opa Sippelaar wil hun tent opzetten op een heel speciale plek, het eilandje Mandö met maar 35 inwoners. Met laag water rijden ze met een dubbeldekker bus getrokken door een tractor over het wad naar het eilandje. Ze kunnen niet zo lang slapen, want met het volgende laag water 's

morgens heel vroeg gaat de trekker en bus terug. Tim en Tamara laten de mevrouw van de camping,

die broodjes voor hen heeft gebakken voor onderweg, zien waar Ameland ligt op hun zeekaart. Zij heeft er nog nooit van gehoord..... "Dat geeft niet," zegt de tweeling. Ook zij hadden nooit eerder gehoord van Mandö.

Terug naar Ameland met piloot Durk Venema.

Als de kinderen op het vliegveld van Esbjerg hun vliegtuig weer ontdekken, rennen ze naar piloot Durk toe. Ze zijn blij hem weer te zien. "Hier bij Esbjerg eindigt de Waddenzee met het eiland Fanö," vertelt hij als hij boven het eiland rond cirkelt. "Met de mensen van Fanö zijn de Amelanders goed bevriend." En ook hier ontdekken ze op de uiterste punt van het eiland weer zeehonden. Het begin en het eind van de Waddenzee, de kinderen hebben het in drie dagen tijd gezien. Als papa en mama hen weer ophalen, vertellen ze honderd uit over hun zeereis. "En jullie," vragen ze aan de kinderen, "hadden jullie het leuk bij opa Sippelaar?" "Heel leuk," lacht Tim. "We zijn iedere dag naar het wad geweest".